

MEGNYITÓ

SZABÓ ZOLTÁN

a Magyarok Világszövetségének főtitkára, Budapest

A rendezők várakozással tekintettek az összejevetel elé, a találkozó sikerébe vetett hittel végezték az előkészítés teendőit, és most örülnek, hogy munkájuk nem volt eredménytelen. Jó szívvel vártunk minden résztvevőt, mint ahogy nyitottan, bizalommal várta mindannyiukat országunk is.

Talán nem túlzok, ha azt mondom: a könyvtárügy tudományos találkozóinak sorában a ma kezdődő összejevetelnek külön is jelentősége, sajátos arculata van.

Tudom, a hazai vagy külföldi könyvtárügy intézményei, tudós képviselői között a kapcsolatok és az együttműködés nem mai keletű, sok szálból font és gyümölcsöző. Bizonyos vagyok abban is, hogy azok, akik ma itt összejöttek, tudományuk, a könyvtárügy nemzeti, nemzetközi kongresszusain, tudományos ülésein, szimpoziumain gyakorta találkoztak, cserélték ki gondolataikat és tapasztalataikat.

A mai találkozó azonban eltér mindezekről, és sajátossága éppen abban van, hogy a résztvevők magyarok, lett légyen országuk Magyarország, vagy éppen Európa vagy a tengerentúl más nyelvű, más népek lakta országa.

Az ülés sajátosságát tehát elsődlegesen nem témája, hanem az adja meg, hogy azok, akik e hazában, vagy a nagyvilágban; nagy vagy kis könyvtárakban; a könyvtárügy más-más ágazataiban a könyvtárügy tudományát és gyakorlatát művelik, gondolataikat egyaránt anyanyelvükön közölhetik; az az ismeret és tudás, amit könyvtáraik könyveiből merítenek, azokra a mély, vagy legmélyebb rétegekre sorozódik, amit mindannyiunkban a szülőföld, népünk kultúrája alapozott.

Talán nem tévedek, ismét csak, ha úgy vélem, hogy az, ami e találkozóknak sajátos arculatot ad, adta, adja a feltételeit is annak, hogy létrejött, résztvevői összejöttek, és hogy az elkövetkezendő napokban itt tanácskozhatunk.

A ma megnyíló tudományos ülést – sajátos feltételeinek megléte mellett – szükséges volta is indokolta, ill. indokolja.

Oly korszakban élünk, amelyben az emberi megismerés, részleteiben és egészében, olyan mértékben és gyorsasággal gyűlik és sokszorozódik – lett légyen forrása, hordozója a tudományok, vagy a művészetek –, hogy az egyén, még a maga művelte szűk sávban sem képes sodrását követni, eredményeit teljességgel magáévá tenni.

A könyvtáraknak mint intézménynek, a könyvtárosnak mint embernek és tudós-
nak jutott az a feladat, hogy az emberi megismerés értékeit összegyűjtsék, rendszerezék, megőrizték, egyben szétosztva, közkinccsé téve is ezeket az értékeket.

Nemes hivatás, szép teendő ez, de egyben mély felelősség is, hiszen bármikor feltehető a kérdés: jól, az ember hasznára sáfárkodtak-e a szellem javaival, amik őrzését vállalták, becsületes szétosztásáért kezeskedtek.

A könyvtárosság hivatás és egyben tudós szakma is, amelyet önmagának kell – a hivatás gyakorlása érdekében – új ismeretekkel, a gyűjtés és a közlés új és új rendszerével gazdagítani.

Örülnénk, ha ez a találkozó ehhez is hozzájárulna, a könyvtárügynek e téren is jó szolgálatot tenne.

Mindaz, amit tudományban, vagy művészetekben népünk, hazánk, országunk, a Magyar Népköztársaság az emberi ismeretekhez adott, vagy ad – a nagy országok és a nagy népekhez mérve – talán csekély. De ha az is, mégis része az egyetemes tudásnak és ismeretnek, nekünk kedves, magunkénak tudva büszkék vagyunk rá.

Ez a tudás és ismerethalmaz – kisebb vagy nagyobb mértékben – része azoknak a könyvtáraknak is, amelyekben Önök, akik közeli, vagy távoli országokból vannak most itt, munkálkodnak. Nagy öröme lenne a szervezőknek, a résztvevőknek és országunknak egyaránt, ha – bár kisdud kincs is ez – de jó gazda módján, szerető szívvel gazdálkodnának vele. Úgy, hogy gyarapítva egyben, belőle mind többeknek és mind többet adjanak.

Bizonyára nem kevés, sőt éppen nagyon is jelentős mértékben Önöktől is függ, hogy könyvtáraink milyen mennyiségben és minőségben gyarapszanak magyar nyelvű, vagy más nyelvű, de magyar vonatkozású művekkel; mint ahogy az is, hogy ezeket kik és hányan olvassák, merítve belőlük valós ismereteket múltunkról és jelenünkről.

A szervezők jó és tiszta szándéka teljesül, ha a találkozó résztvevőinek ehhez és ebben is ösztönzést és segítséget ad a sok értékes előadás.

Intézmények, emberek, szakemberek kapcsolatrendszere létrejöhet és fejlődhet közvetlen, személyes megismerés, ismeret kapcsolatok nélkül is. Mégis más a tartalma és a gördülékenysége, ha ezt a rendszert a személyes ismeretségből fakadó emberi érzelmek, indítékok és indulatok fűtik, mozgatják, tartják lendületben. Szívből kívánjuk, hogy szolgálja ez a találkozó jó szívvel és eredménnyel ezt a szép ügyet is.